

Ik vertel...

Blogs Hospice Noetssele Hellendoorn

BLOG 1

Siny Runneboom

Ik vertel nog regelmatig het verhaal van de oude man die bij ons binnenkwam na een lange reis in de ambulance uit Utrecht. Jaren geleden. Heel ernstig ziek, overal slangetjes. Spreken kon hij niet meer door zijn ernstige ziekte. Hij liet ons wel merken weer dolblij in Hellendoorn terug te zijn. Zijn duim ging omhoog toen hij binnenkwam. Na een korte kennismaking (waarbij hij alleen gebaren kon maken) bleek dat hij de vogels en duiven buiten gehoord had toen hij uit de ambulance werd geholpen. Dit vond hij prachtig, zijn hele gezicht straalde!

BLOG 2

Aly Danen

Werken in Hospice Noetssele is voor mij kwaliteitstijd. Wij mogen als vrijwilligers een stukje 'meelopen' op de kwetsbare weg van het loslaten. En dat brengt soms moeilijke maar ook veel waardevolle, bijzondere en ontroerende momenten met zich mee.

BLOG 3

Mieke Tuitert

Mijn eerste kennismaking met het Hospice is nu vijf jaar geleden. Bij binnenkomst voelden we het al; het was net of we in een heel warm bad kwamen. Mijn vader was zo onder de indruk van alle vrijwilligers.

BLOG 4

Mariet Reimink

Een jonge vrouw van 55 jaar was opgenomen en erg moe van alle indrukken. Ze wilde het liefst alleen gelaten worden. Rond de klok van achten ging ik bij haar binnen en zag haar op bed zitten in een krampachtige houding die in mijn ogen verlatenheid en afstand uitstraalden. Nee, ik kon niets voor haar doen en ze hoefde niets te drinken ze had nog wel wat water. Bijna was ik stilletjes weg gegaan, toch vroeg ik haar of ze misschien behoefte had aan een voetmassage. Een paar dankbare ogen keken mij aan en ze zei 'oh graag ik heb het zelf al geprobeerd maar dat lukt mij niet'.

BLOG 5

Wilma Webbink

Vrijwilligers zijn engelenEén van onze cliënten vertrouwde mij toe, dat hij wist dat er een God bestaat en dat die God zijn engelen al vooruit had gestuurd, duidend op de vrijwilligers van het hospice. Ook samen zingen met een bewoner met behulp van YouTube op je iPad. Een heel breed repertoire, variërend van Duitse Schlagers tot Nederland Zingt, is een ervaring, die ik inmiddels heb opgedaan. Hoewel onze cliënten in de laatste fase van hun leven verkeren, is het in het Hospice geen dagelijkse treurnis of droefenis. Op tijd en plaats is er best wel ruimte voor grappen en grollen van onze bewoners en vrijwilligers.